

Nina už není moje malá holčička a já už nejsem její matka.

A jakmile skončí refrén, odezní i vzpomínka na to, co jsme kdysi mívaly. Sedíme zpátky u stolu, soukáme do sebe jídlo, které si ani jedna z nás nevychutnává, a já se pokouším nezávazně konverzovat.

Zeptám se, co má v plánu zítra, zkusím zmínit několik jejích kolegů, a než mi povypráví o lidech, které jsem nikdy neviděla, jsme po jídle. Cítím, jak se mi do krku začínají tlačit žaludeční šťávy. Polknu, abych je potlačila. Je mi jasné, že mi žaludek nedovolí usnout a většinu noci budu odplivovat nakyslé sliny do kelímku vedle postele.

„Nemám uklidit ze stolu?“ nabídnu se.

„Díky,“ odpoví.

Začnu sklízet talíře a příbory.

„Odskočím si a potom ti pomůžu zpátky nahoru.“

Ujistím se, že odešla, a když je pryč, usrknu si trochu vína z lahve. Je sladké jako nektar. Dám si ještě jeden lok. Teprve pak mě napadne, že odešla schválně. Byl to test a já jsem zklamala. Doliju do lahve trochu vody ze svého pohárku, abych zamaskovala ty dva hlty, které jsem upila. Složím ubrus a s použitím posledních kapek z kelímku a ubrousku se pokusím odstranit skvrnu, která na něm zůstala.

„Nedělej si s tím starosti,“ řekne Nina přezíravě, když se vrátí. „Hodím ho do pračky na vyšší teplotu.“

„Ale vždyť je krajkový,“ vyhrknu až příliš rychle. „Rozpadne se.“

„Tak ho vyhodím a koupím nový.“

Chtěla bych po ní něco štěknout, ale nechám to být.

„Tak co, připravená?“ zeptá se. Podívám se ven. Bude sotva sedm hodin a venku je ještě světlo.

Bez varování mě Nina popadne za zápěstí a zaryje mi nehty do masa. Vyjeknu. Cítím, jak se zarývají hlouběji do kůže a do svalů. Nakonec je bolest příliš silná. Uvolním ruku, ještě před chvílí stisknutou v pěst. Na stůl s cinknutím dopadne vývrtka, kterou jsem částečně schovávala v rukávu. Nina mě dál svírá a zarývá mi nehty do

ruky. Prudce se kousnu do jazyka. Nechci, aby viděla, jak moc mě to bolí. Nakonec mě pustí.

„Chtěla jsem ji odnést do kuchyně se špinavým nádobím,“ řeknu.

„To nebude nutné,“ namítne a schová si ji do zadní kapsy. Pak se tón jejího hlasu znatelně promění – jako by snad těch posledních třicet vteřin ani neproběhlo. „Tak už pojď, odvedeme tě zpátky nahoru, co říkáš?“